

Stichting Overloon War Chronicles
presenteert:

GEZICHTEN UIT HET VERLEDEN

(aflevering 9)

Auteur: Arno van Dijk

Op de begraafplaats van de Commonwealth War Graves Commission in Overloon, in de volksmond ook wel het Engels kerkhof genoemd, bevinden zich 281 graven. Ieder met een eigen verhaal. In deze reportageserie belicht Stichting Overloon War Chronicles iedere keer 1 zo'n bijzonder verhaal. Deze keer grafnummer 9, vak I, rij E.

Frank Edgeley (1924 – 1944)
Operation Nutcracker en de mijn

Ubique Quo Fas et Gloria Ducunt

(Bron: motto van de Royal Engineers, vertaald van het Latijn naar Engels: Everywhere, Where Right and Glory lead (Overal, waar recht en glorie leiden))

Het voelt als troosteloos, dit gebied nabij Vortum. De sappers houden ook vandaag dit gebied onder controle in de rol van infanterie. Het is koud, de temperatuur is net boven nul, maar de gevoelstemperatuur zit daar ver onder.

Frank wordt geboren op zondag 23 december 1923 in het stadje Burslem, onderdeel van de stad Stoke-on-Trent in het noorden van Staffordshire.

Hij is de zoon van Ernest Edgeley en Florence Edgeley – Dickinson, die trouwden op 29 juni 1919 in de St. John's Church in Burslem.

Franks oudere broer Ernest, officieel Ernest Arthur, is geboren in 1920 en Franks jongere broer Bernard wordt geboren in 1926.

Stoke-on-Trent is een industriestad met veel mijnbouw. In de eeuwen daarvoor was ook de aardewerk-, keramiek- en porseleinindustrie van groot belang voor het stadje en het gebied. De 6 stadjes die sinds 1910 de nieuwe federatie Stoke-on-Trent vormen (Burslem, Fenton, Longton, Hanley, Tunstall en Stoke-upon-Trent) hebben als bijnaam de Staffordshire Potteries. Maar in de jaren 20 van de 20e eeuw is die pottery-industrie al op zijn retour.

Vader Ernest werkt in de mijnen, maar een paar jaar na de geboorte van Bernard verhuist het gezin naar het stadje Bagillt, in het uiterste noordoosten van Wales. Bagillt is een echte mijnstad met op dat moment meerdere mijnen die zich rond het stadje bevinden. Ernest gaat werken in de Bettisfield Colliery, de Bettisfieldkolenmijn, de grootste en belangrijkste mijn in de regio.

Duiven zijn de grote hobby van Ernest en hij weet ook zijn 3 zonen daarin mee te krijgen. Frank gaat in Bagillt naar de Bagillt Council School, gevolgd door de Flint Central school. Na zijn schooljaren gaat hij werken voor Courtaulds, producent van kunstzijde en garen. Later werkt Frank ook voor de grote Britse ijzer- en staalproducent John Summers.

Wanneer Frank 16 jaar is, sterft zijn moeder Florence plotseling aan een beroerte. Het is een grote schok voor de familie. Ernest zal in 1943 hertrouwen met een weduwe die op dat moment al twee jonge kinderen heeft. Samen zullen Ernest en zij nog zeven kinderen krijgen en verhuizen naar Pen-y-Maes in Holywell.

De jonge Frank wil het leger in. Op 16 juli 1942 meldt hij zich vrijwillig voor militaire dienst, hij is dan 18 jaar. Hij meldt zich aan in Richmond, North Yorkshire.

Franks oudere broer Ernest Arthur dient als chauffeur bij de Royal Artillery. Zijn jongere broer Bernard zal later ook dienst nemen en als Fusilier (schutter) dienen in Frankrijk.

Frank wordt uiteindelijk Sapper (in het Nederlands: sappeur en/of mineur) bij een commando-eenheid van de Royal Engineers, 253 Field Coy. (253 Field Company van de Royal Engineers), onderdeel van de 3rd Infantry Division.

De Royal Engineers zijn aan het front en achter het front verantwoordelijk voor allerlei tactische en technische taken. Zoals het bouwen van bruggen en verdedigingswerken, het leggen van mijnenvelden en het opruimen van mijnenvelden, het verrichten van weg reparaties tot zelfs het aanleggen van een militair vliegveld, alsook het plaatsen van springstoffen bij het vernietigen van doelen.

Ook zijn sappers combat getraind als infanterie, zodat ze ook direct aan het front defensieve of offensieve operaties kunnen verrichten.

De basisprincipes voor de Royal Engineers zijn Live, Move, Fight (Leef, Beweeg, Vecht). In die exacte volgorde.

De trainingen vinden plaats op het Royal Engineers Depot in Chatham of het Royal Engineers Mounted depot in Aldershot.

In de loop van 1944 wordt het steeds meer duidelijk dat er een westfront geopend zal worden door de geallieerden. Ook de commando-eenheid van Frank bereid zich goed voor op de reis naar het front.

Kort na D-Day (6 juni 1944) is het dan zover. Ook de company van Frank vaart Het Kanaal over om te landen op de stranden van Normandië, op het strand met codenaam Sword Beach.

Nadat de verovering van Caen veel tijd kost, komen de Britten via Noord-Frankrijk en België in Nederland terecht. In de periode na de Slag om Arnhem bevinden Frank en zijn company zich in de beurt van Deurne en Someren.

Vanaf 1 oktober trekken ze op in noordelijke richting. Via de dorpen Asten, Bakel, Gemert en Mill arriveren ze in de Vogelhoek bij Escharen. Op dat moment is het onbekend wat de volgende missie zal zijn. De dagen worden gevuld met trainingen inclusief mijnen-trainingen alsook onderhoud van wegen.

Op 10 oktober wordt bekend dat ze worden ingezet tijdens het Britse deel van de Slag om Overloon en Venray. Op 11 oktober komen ze aan in Oploo.

Frank heeft uit Engeland zijn camera meegenomen en maakt waar hij onderweg komt regelmatig foto's van lokale bewoners. Zo ook in Escharen en Oploo.

Na de bevrijding van Overloon willen de Britten vervolgens oprukken richting Venray, maar lopen vast richting de Loobeek. Op 16 oktober slaagt Franks company er in een brug te leggen over de Loobeek waarover de Britten alsnog de Loobeek kunnen oversteken.

Ook worden verwoeste huizen door de Britten tegen de vlakte gewerkt om de stenen te gebruiken om gaten in de wegen of paden te vullen.

Ook worden tegelijkertijd mijnenvelden gelegd in Mullem en Vierlingsbeek om zodoende een mogelijke Duitse aanval vanuit het oosten te kunnen weerstaan.

Venray wordt bevrijd, maar daarna stopt het Britse offensief tijdelijk als opmaat naar de volgende fase.

Dit is de tijd waarin Frank net zoals anderen van zijn company op verlof mag, even terug naar Engeland, even terug naar de familie. De foto's die hij heeft gemaakt in Frankrijk, België en Nederland neemt hij mee naar Engeland en laat deze achter bij zijn broer Bernard wanneer hij

weer naar het front moet vertrekken. Frank is nooit bang, maar hij wordt nu toch langzaam nerveuzer naarmate de dag van vertrek dichterbij komt en wil eigenlijk helemaal niet terug naar Nederland. Heeft hij een beangstigend voor gevoel over de dingen die staan te gebeuren? Maar hij heeft geen keuze en na het afscheid vertrekt hij opnieuw naar Nederland, terug naar het gebied rond Overloon, terug naar het front.

Oktober en november zijn zware maanden voor de Britten in dit Nederlandse gebied, ook voor Franks company. Het weer blijft slecht, veel regen en kou. En overal is modder.

Na de Slag om Overloon en Venray en de weken van consolidatie daarna gaan de Britten op dinsdag 14 november opnieuw in de aanval om alsnog bruggenhoofd Venlo op te rollen. De codenaam voor deze operatie is Operation Nutcracker. Aan Duitse kant is generaal Von Obstfelder nog steeds de verantwoordelijke man voor het bruggenhoofd Venlo en hij denkt na enkele dagen het tij te hebben gekeerd. Op 20 november valt de 15e Schotse divisie aan en deze wordt twee dagen later gevolgd door de 11e pantserdivisie. Vervolgens houdt het 86e korps bruggenhoofd Venlo in handen tot 3 december. Dan zijn alle Duitsers eindelijk teruggedreven over de Maas.

Als voorbereiding op Operation Nutcracker neemt op zondag 12 november Franks company gedurende een week in de functie van infanterietroepen posities over in Vortum. A/P-mines (anti-personnel mines/mijnen gericht tegen personen, AVD) worden ter verdediging gelegd en patrouilles houden een aantal Duitse aanvallen vanaf de overkant van de Maas tegen.

Op dinsdag 14 november krijgen op een aantal andere plaatsen in de regio Venray sappers opdracht om kilometerslange Sommerfeld trackings te leggen. Sommerfeld trackings zijn grote rollen netten van 3.5 meter breed en 23 meter lang met stalen stangen ter versteviging. Ze worden uitgerold over grond die eerst vrijgemaakt moet worden van obstakels en landmijnen en daarna moet worden geëgaliseerd. Vervolgens worden de netten strak getrokken door een tractor, bulldozer of ander gelijksoortig voertuig en daarna vastgepind. Zo ontstaat een kunstmatig pad waarover de voertuigen vervolgens stabiel en sneller kunnen rijden. Ook worden deze netten intensief toegepast om start- en landingsbanen aan te leggen op tijdelijke vliegvelden.

Het is een ijskoude dag en de neerslag van de afgelopen dagen heeft de paden er niet beter op gemaakt.

Op de tweede dag van Operation Nutcracker, woensdag 15 november 1944, is het nog kouder dan de dag daarvoor. De zon laat zich de hele dag niet zien en de temperatuur is net boven het vriespunt. De gevoelstemperatuur zit daar een eind onder. De sappers zijn opnieuw bezig met het uitrollen en vastleggen van de netten over de grond. Andere sappers zijn verderop bezig het volgende stuk bodem mijnenvrij te maken en de bodem wat te egaliseren.

In het gebied bij Vortum bevinden zich die woensdag nog steeds Frank met zijn company in de rol van infanterietroepen en slaan ze Duitse aanvallen af. Maar in de avond tijdens een van deze acties slaat het noodlot toe. Twee mannen van de company komen om het leven in een mijnenveld: Lance Corporal Charlie Broughton en Frank Edgeley.

Franks lichaam wordt overgebracht naar een tijdelijke begraafplaats op het grondgebied van de familie Huijsmans aan de Rieterdreef in Overloon. Op dat moment zijn daar vanaf 28 oktober al 10 gesneuvelde Britten begraven. Na Frank zullen nog 3 andere Britten tijdelijk op dezelfde locatie worden begraven. Op 12 mei 1947 worden de stoffelijke resten van alle 14 militairen overgebracht naar de CWGC-begraafplaats in Overloon. Daar worden ze herbegraven in vak I, rij E, grafnummers 1 t/m 14. Frank wordt begraven in graf 9.

Franks broers Ernest en Bernard overleven allebei de Tweede Wereldoorlog.

Vader Ernest onderhoudt na de oorlog blijvend contact met de familie Huijsmans. Ook bezoekt Franks broer Bernard en zijn familie een aantal jaren geleden Franks graf op de CWGC-begraafplaats in Overloon en vindt een ontmoeting plaats met kinderen van de familie Huijsmans.

Frank Edgeley is pas 20 jaar wanneer hij sneuvelt. Een jongen met toekomstdromen en plannen voor wanneer de oorlog voorbij zou zijn. Zijn toekomstplannen worden voor altijd verstoord op die woensdag, op een pad in Noord-Limburg.

De verdieping:

In deze sectie worden diverse feiten en onderdelen van het verhaal verder toegelicht en wanneer nodig in een context geplaatst. Deze toelichtingen staan hieronder in de volgorde zoals deze in bovenstaand verhaal aan bod komen.

- Het stadje Burslem ging in 1910 samen met Fenton, Longton, Hanley, Tunstall en Stoke-upon-Trent op in de nieuwe stad Stoke-on-Trent. Officieel heet het de federatie van Stoke-on-Trent.
- De oorspronkelijke 6 plaatsen worden ook de Staffordshire Potteries genoemd. Het noorden van Staffordshire werd vanaf 1720 het centrum van aardewerk, keramiek en porselein omdat in die regio veel grondstoffen zoals klei, zout, lood en kolen beschikbaar waren.

Die industrie breidde in de 18e eeuw steeds verder uit en honderden kleine en grotere producenten ontstonden in het gebied. Nu nog wereldberoemde merken zoals Royal Doulton, Moorcroft, Davenport en Wedgwood hadden hun fabrieken in de Staffordshire Potteries. Waarvan Doulton en Moorcroft hun fabrieken en vestigingen in Burslem hadden.

Aan het einde van de 18e eeuw was Staffordshire de grootste producent van aardewerk in het Verenigd Koninkrijk en werden de producten wereldwijd geëxporteerd en verkocht. Maar aan het einde van de 19e eeuw begon de productie in het gebied af te nemen, aangezien er steeds meer wereldwijde concurrentie kwam. Producenten trokken weg uit The Potteries. Na de Tweede Wereldoorlog bleven er in de loop der jaren nog een aantal kleinere producenten in het gebied over, waarvan sommigen nog altijd actief zijn in de aardewerk- en keramiekproductie.

- Bagillt is een stad in Flintshire en ligt in het uiterste noordoosten van Wales, ten zuidwesten van de Engelse stad Liverpool. De stad ligt tussen de steden Flint en Holywell.
- Al in de 18e eeuw was Bagillt een centrum van de kolenindustrie, waar toen al honderden mannen onder de grond werkten. In de 19e eeuw bevonden zich maar liefst 11 mijnen rond het stadje. De mijnen vormden daarna een belangrijke bron voor de industriële revolutie, mede omdat het stadje ligt aan de rivier Dee waar boten af en aan voeren om de kolen te transporteren. Halverwege de 19e eeuw, met de opkomst van de trein, werden er door de Chester and Holywell Railway spoorlijnen aangelegd naar Wales en verliepen de transporten vanaf 1848 vanuit Bagillt per spoor.

Toch was in die tijd niet allemaal voorspoed in Bagillt en de mijnindustrie in Flintshire. Ook al draaide de industrie in die tijd op volle toeren, er was veel armoede onder de mijnwerkers en hun families, zeker ook qua behuizing. De misstanden werden in 1847 in kaart gebracht door de Britse regering en gepubliceerd in boekvorm: *Reports of the Commissioners of Inquiry into the state of education in Wales*. Bedoeld als een onderzoek naar het onderwijs in Wales werd het een opsomming van armoede, misstanden en het harde leven van de

mijnwerkers en hun families. Toch draaide de mijnindustrie ook daarna op volle toeren door.

De beurskrach van Wallstreet in 1929 en de daaropvolgende wereldwijde economische crisis zorgden er voor dat de jaren daarna steeds meer mijnen rond Bagillt werden gesloten en de werkloosheid fors toenam. Het gebied raakte in een langdurig verval, waarbij vóór de Tweede Wereldoorlog veel inwoners de streek verlieten op zoek naar een beter bestaan. Ze trokken massaal naar steden als Liverpool, Manchester en Cardiff, de hoofdstad van Wales. Ook emigreerden ze massaal naar de Verenigde Staten en Canada.

- Al eerder in de geschiedenis emigreerden veel bewoners uit het noordoosten van Wales. Bestemming was toen Argentinië. Vanaf 1865 vestigden zij zich in het gebied Chubut Valley, onderdeel van Patagonia, het zuidelijke deel van Argentinië. In het gebied Chubut Valley noemden ze een lokaal meer Lago Bagillt (Bagillt Lake) naar het stadje Bagillt.
- De Bettisfieldkolenmijn opende in het jaar 1872, eigenaar was de Bettisfield Colliery Co. Ltd. De kolen die uit deze mijn kwamen vielen onder de *House and Steam coal*, kolen die werden gebruikt voor het stoken in huizen en gebouwen en ook voor stoomtreinen.

In 1896 werkten er 538 mannen in de mijn, inclusief 100 mannen aan de zogenaamde oppervlakte (buiten de mijn).

In 1908 ging de mijn over naar de Bagillt Coal co. Ltd. en werkten er 641 mannen, om 10 jaar later weer over te gaan naar de Bettisfield Colliery Ltd. waarbij het aantal werknemers afnam naar 450. Na een tijdelijke toename van het aantal werknemers begin jaren 20 sloot de mijn rond 1934.

- Het is niet exact bekend wanneer de familie Edgeley verhuisde van Burslem naar Bagillt. In ieder geval na 1926, want jongste zoon Bernard is nog geboren in Burslem, en vóór 1934 toen de Bettisfieldmijn in Bagillt werd gesloten. We nemen aan dat de verhuizing plaatsvond rond 1930, toen ook het Verenigd Koninkrijk inclusief de mijnbouw te maken kreeg met de wereldwijde economische crisis en waarschijnlijk op dat moment de familie er voor koos om hun toekomst te zoeken in Wales, waar toen nog wel banen in de mijnbouw te vinden waren.

- Courtaulds, het bedrijf waar Frank voor werkte na zijn schooljaren, werd opgericht in 1794 in het dorp Pebmarsh in het noorden van Essex door George Courtauld en zijn neef Peter Taylor. Toen als zijde-, crepe- en textielproducent die opereerde onder de naam George Courtauld & Co.

In 1850 had het bedrijf al 2000 werknemers actief in de 3 zijdemolens. Van de werknemers was maar liefst 92% vrouw.

Het bedrijf groeide door en betrad de markt van de kunstzijde en van de cellulose, de viscose en acetaat. Ook in de 20e eeuw groeide het bedrijf fors en werd het op textielgebied de grootste producent ter wereld, mede door overnames van andere bedrijven in dezelfde markten in Europa en door samenwerkingen met bedrijven in joint-ventures.

Eind jaren 80 van de vorige eeuw had Courtaulds de meeste van zijn Britse locaties al had gesloten en verplaatst naar goedkopere productielanden in Azië. Steeds meer werd de samenwerking gezocht met concurrent Akzo Nobel, waarna in 1998 Courtaulds opging in Akzo Nobel en de naam Courtaulds ophield te bestaan. Behalve de separate Courtaulds Textiles, die niet meeging in de overname en nog altijd zelfstandig opereert.

- De Courtauldsvestiging in Flint waar Frank werkte werd opgericht in 1907 door een dochteronderneming van een Duits bedrijf: British Glanzstoff Manufacturing Company. Die begon met de productie van kunstzijde.

In 1917 nam Courtaulds de fabriek over. In de jaren 20 nam Courtaulds nog meer fabrieken over in de regio en beleefde hoogtijdagen in de productie van de genoemde kunstzijde en garens. In die jaren werkten meer dan 10.000 werknemers op de 4 productiesites in Flintshire.

- Het andere bedrijf waar Frank werkte voordat hij zich meldde bij het Britse leger was John Summers & Sons Ltd.
Opgericht in 1852 groeide dit bedrijf uit tot een van de belangrijkste ijzer- en staalproducenten van het Verenigd Koninkrijk, met belangrijke vestigingen in Shotton in Flintshire, maar ook in Stoke-on-Trent.
In 1967 ging het bedrijf op in British Steel, dat in 1999 samenging met de Koninklijke Hoogovens in IJmuiden (Nederland) onder de naam Corus. Corus werd op zijn beurt in 2007 overgenomen door het Indiase Tata Steel.
- Het stadje Holywell (letterlijk: heilige bron, verwijzend naar de heilige bron van St. Winifred bij de kerk van St. James in Holywell) is onderverdeeld in 4 separate bestuurlijke delen: Pen-y-Maes (waar vader Ernest en zijn tweede vrouw met hun kinderen naartoe verhuisden), the Strand, the Holway en the Town Centre.
- Waarom Frank zich voor het leger aanmeldde in Richmond, ver verwijderd van Franks woonplaats Bagillt in Wales, is niet duidelijk. Richmond is van oudsher wel een garnizoensstad, waar diverse regimenten zoals The Royal Lancers en The Royal Dragoon Guards hun basis hebben.
- Het woord Sapper (officiële afkorting in het Britse leger: Spr) komt van het Franse woord *sapeur*, dat weer komt van het Franse werkwoord *saper*. Het werkwoord *saper* betekent letterlijk: ondergraven/ondermijnen, in de zin van b.v. een gebouw of muur ondergraven zodat deze zal instorten.
- De functie Sapper is rechtstreeks verbonden met de functie Miner. Het woord Miner is ook afkomstig uit het Frans, n.l. het werkwoord *miner*, en heeft uiteraard betrekking op het ondermijnen van de vijandelijke doelen.
- Het ondergraven/ondermijnen komt in de historie uiteraard ook volledig tot uitvoering tijdens de Eerste Wereldoorlog, waarin de sappers niet alleen loopgraven graven voor de eigen troepen, maar ook tunnels graven tot onder de vijandelijke loopgraven om die van onderuit op te blazen.
Daartoe werden in het corps ook ervaren mijnwerkers ingezet vanuit het hele Verenigd Koninkrijk.
- De Royal Engineers, officieel: Corps of Royal Engineers, werd opgericht in 1716 en bestond toen uit slechts 28 militairen, 28 officieren. Na uitbreiding en inzet over de hele wereld, werd het corps officieel geïnstalleerd in 1856 toen ook militairen zonder rang werden toegevoegd en werden ingezet.
De historie van de Royal Engineers gaat echter verder terug dan 1716, want Willem de Veroveraar, de eerste Normandische koning van Engeland, nam in 1066 in zijn leger al militaire engineers mee. Het corps claimt dan ook dat het sinds die tijd de Britse kroon dient.
- In tegenstelling tot de andere Britse legerkorpsen en regimenten, waar de leeftijd van 25 jaar het maximum was om dienst te nemen, was de maximale leeftijd om dienst te nemen bij de Royal Engineers 35 jaar.
Wel was er om dienst te kunnen nemen bij de Royal Engineers een minimale lichaamslengte vereist: 5 feet en 4 inches (162,56 cm ofwel 1,626 meter).
Wanneer men dienst nam bij de Royal Engineers Mounted branch gold een minimale lengte van 5 feet en 2 inches (157,48 cm ofwel 1,575 meter).
- D-Day (6 juni 1944) was de dag waarop de geallieerden de definitieve bevrijding van West-Europa startten. Dat gebeurde onder de totale codenaam Operation Overload, waarbij de geallieerden Het Kanaal overstaken naar de invasiestranden in Normandië. De landing op Sword Beach, waar Frank aan land kwam, viel onder Operation Neptune. De codenamen van de 5 invasiestranden waren achtereenvolgens van west naar oost:
 - Utah (landing van de Amerikanen)
 - Omaha (Amerikanen)

- Gold (Britten + de Belgische brigade Prion)
- Juno (Canadezen)
- Sword (Britten)

De Britten die landden op Sword Beach hadden die dag 2 doelen: de linkerflank van het geallieerde bruggenhoofd in Normandië beschermen, maar ook moest op die 6e juni de strategisch belangrijke stad Caen worden veroverd.

- De landingszone op Sword Beach was 8 kilometer lang en was verdeeld in 4 sectoren, achtereenvolgens van west naar oost:
 - Oboe
 - Peter
 - Queen
 - Roger
- De landing op Sword Beach tijdens D-Day bracht 28.845 Britse troepen aan land. Er sneuvelden die dag op Sword 630 Britten.
- De dagen na D-Day kwamen vele duizenden geallieerden aan op de stranden, waaronder dus Frank, om vanaf daar de bevrijding van West-Europa te starten.
- De Sommerfeld tracking is een succesvol lichtgewicht netsysteem, verstevigd met stalen staven dat uitgerold werd over de bodem om een kunstmatig pad te creëren waarover voertuigen stabiel en dus sneller konden bewegen.
 Het is vernoemd naar de Duitse ingenieur Kurt Joachim Sommerfeld die in Cambridge woonde en werkte.
 De rollen waren per stuk 3.5 meter breed en 23 meter lang, makkelijk uit te rollen en vast te zetten. Robuuste kwaliteit, want het moest zware voertuigen kunnen dragen.
 Voordat de netten konden worden uitgerold moest het oppervlak, de grond, wel ontdaan zijn van obstakels en grote oneffenheden. Maar eerst moesten mogelijke landmijnen worden opgespoord en onschadelijk worden gemaakt.
 Wanneer de grond drassig was, werd eerst nog een laag kokos neergelegd ter versteviging voordat de netten werden uitgerold.
 Ook werden op deze manier start- en landingsbanen neergelegd op tijdelijke vliegvelden.
 Maar de netten hadden ook beperkingen. Er zijn veel meldingen van vliegvelden die niet meer gebruikt konden worden door hevige regenbuien die enorme modder veroorzaakten tussen de netten. En ook meldingen dat de netten los kwamen van de grond en er daarbij gevaarlijke situaties veroorzaakten bij het opstijgen en landen van vliegtuigen.
- Sommerfeld Flexboard is het bedrijf dat anno nu allerlei soorten verplaatsbare wegen en matten produceert voor o.a. de landbouw, constructie en industrie. Het bedrijf is onderdeel van SPH Plant Ltd. in Telford, Shropshire.
- Het Britse kleine krantenartikel uit 1944, waarin het overlijden van Frank wordt gemeld, meldt ook dat Frank en zijn eenheid in de periode vóór D-Day deelnamen aan acties in vijandelijk gebied. Er wordt helaas niet gemeld waar of wanneer die acties exact plaatsvonden en ook wordt niets verteld over de inhoud van die acties. Verder onderzoek door de Stichting Overloon War Chronicles naar de inhoud van deze acties heeft tot nu toe niet geleid tot nadere informatie.

De foto's:

Frank Edgeley (close-up)
(Foto: Collectie Pamela Ellis)

*Frank Edgeley in 1942
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*Schoolfoto (1933) met de dan 8-jarige Frank (middelste rij, 5e van links).
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*De jonge Frank (links) als toeschouwer bij een voetbalwedstijd, tweede helft jaren 30.
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*Frank Edgeley, begin jaren 40.
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*Groepsfoto, 253 Field Company van de Royal Engineers.
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

Royal Engineers zijn bezig een brugdeel in de juiste positie op de ponton te manoeuvreren over het Kanaal van Caen.

(Foto: Imperial War Museum, No. 5 Army Film and Photo Section, Army Film and Photographic Unit, Photographer Sergeant Maphem, 28 June 1944)

A portion of the bridge being swung into position on its pontoon.

© IWM B 6181

Troepen (43 Div., 30e Corps) met een mijnendetector controleren de berm op de aanwezigheid van mijnen, ten zuiden van Caumont/Rouen, Frankrijk. Op de voorgrond het lichaam van een dode Duitse militair.

(Foto: Imperial War Museum, No. 5 Army Film and Photo Section, Army Film and Photographic Unit, Photographer Malindine E G (Capt) 31 Juli 1944)

Troops use a mine detector along the side of a road during the offensive south of Caumont, 31 July 1944. A dead German lies in the foreground.

© IWM B 8302

*Britse legertrucks rijden over Sommerfeld trackings in Bayeux, Frankrijk, 1944.
(Foto: Rickard, J (29 May 2021), Trucks using Sommerfeld Track, Bayeux,
historyofwar.org/Pictures/pictures_sommerfeld_track_bayeux.html)*

*Locatie aan de Rieterdreef in Overloon waar Frank tijdelijk werd begraven (1944 – 1947).
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*De CWGC-begraafplaats in Overloon (1947).
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*Het graf van Frank op de CWGC-begraafplaats in Overloon (1947).
(Foto: Collectie Pamela Ellis)*

*De grafsteen van Frank Edgeley op de CWGC-begraafplaats in Overloon
(Foto: Collectie Stichting Overloon War Chronicles)*

Bronnen en credits:

Pamela Ellis (2021)

Chris Philips (2021)

Philip Edgeley (2021)

History of the 253rd (West Lancashire) Field Company Royal Engineers (auteurs: Hoadley, Archibald, Hales, Ward, 1945)

Welshcoalmines.co.uk

WW2talk.com

Army.mod.uk

Sommerfeld.co.uk

Historyofwar.org

IWM.org.uk

Milengcoe.org

Nl.wikipedia.org

© 2022 Arno van Dijk namens Stichting Overloon War Chronicles.

De Stichting Overloon War Chronicles stelt zich o.a. ten doel om bij zoveel mogelijk graven op de CWGC-begraafplaats de foto's en verhalen te achterhalen, eer te brengen aan de aldaar begraven gevallen en zo deze geschiedenis levend te houden.

Meer info over het project en de Stichting Overloon War Chronicles op:

Facebook: <https://www.facebook.com/OverloonWarChronicles>

Email: overloonwarchronicles@gmail.com

Disclaimer:

Hoewel de auteur en de Stichting Overloon War Chronicles de grootst mogelijke zorgvuldigheid betrachten in de research, brononderzoek en uiteindelijke samenstelling van dit artikel inclusief het in dit artikel opgenomen fotomateriaal en bijlagen kunnen zij niet garanderen dat de verstrekte informatie op ieder mogelijk moment compleet is. Auteur en Stichting Overloon War Chronicles aanvaarden dan ook geen enkele aansprakelijkheid voor eventuele incorrecte of ontbrekende informatie in dit artikel dan wel een incorrecte bronvermelding in dit artikel zowel met betrekking tot de tekstuele inhoud alsook met betrekking tot het in dit artikel opgenomen fotomateriaal en bijlagen.

Daarnaast zijn de auteur en Stichting Overloon War Chronicles niet verantwoordelijk voor de inhoud of beschikbaarheid van de m.b.t. de samenstelling van dit artikel gehanteerde websites of andere bronnen.

Mocht een derdenpartij (zowel individu als organisatie) menen ten onrechte niet of niet correct genoemd te zijn in de credits van de tekst, fotomaterialen en bijlagen, dan gelieve contact op te nemen met de Stichting Overloon War Chronicles.

Dit artikel, zowel de tekstuele inhoud als het fotomateriaal en bijlagen, valt onder het wettelijke auteursrecht. Van dit artikel mag de inhoudelijke informatie (zowel tekst, als fotomateriaal als bijlagen) worden gebruikt door derden, echter strikt alleen met een duidelijke bronvermelding naar dit artikel, auteur en Stichting Overloon War Chronicles. Bij gebruik van fotomateriaal en bijlagen uit dit artikel moet ook de oorspronkelijke bron van het betreffende fotomateriaal en bijlagen worden vermeld.

Zonder bronvermelding mag niets uit dit artikel worden gereproduceerd in welke vorm dan ook of op welke manier dan ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur en Stichting Overloon War Chronicles.